

Vedno sem še trepetal in gledal po temnih kotih, misleč, da zdaj in zdaj skoči iz katerega strašna svinja. Tistokrat je morala vso noč goreti luč. Oče so me vzeli v svojo postelj in ko sem črez dolgo zopet zaspal, so me še morali večkrat prijeti, da jim nisem ušel. Vso noč mi niste dali nesrečni svinji miru.

Kmalu nato so ju prodali. Tedaj se mi je odvalil težek kamen od srca in brez skrbi sem se zopet poigral na dvorišču; pa tudi v sanjah sem imel mir.

N e v i h t a.

(Prizor v naravi.)

Poglej ga, poglej gospodarja na dvorišču, kako ti je utihnil! Vse jutro je tolkel z belimi perotnicami, drgnil jih ob ostroge in tla, se razkoračil, pa pel tako, da je bil ded, sedeč na klopi pred hišo, že tega petja do grla sit in je pojal petelina v stran.

„Kje pa imaš svojo družino? A, tako! Tam v prsti se koplje! Kaj pa bo? Če se kokoši kopljejo v prsti — pravi ded — ni v zraku in na nebu vse prav. Nevihta bo nevihta!

Saj ni mogoče! Kaj bi tisto! Nebo je jasno kot ribje oko. Kako li bo nevihta? Iz jasnega vendar ne pride!

No, no, pa lastavice tudi letajo tako pri tleh! Slabo znamenje! Pes tam pred pragom molí jezik iz gobca, in sèm od gozda kos nekaj straši s sva- rečimi glasi, češ: „Čudno, čudno!“

Res je čudno. Vse kaže, da bi utegnila priti nevihta; a nebo se tako jasno smehlja ... O, ne! Glej, že se prikazujejo mali oblački po njem. Mre- žasto se križajo, naraščajo in se množé.

Zrak je nestrpno soparen. Vse zelenje, vsa rast sili do tal zbog palečih solnčnih žarkov.

Tam na polju se kadi za plugom in znoj teče oračem kot živini. Suša je, huda suša! Zemlja reží razpokana in skrajno žejna.

Vzduh je miren. Nobena sapica ne dahne. Malo trenutkov še, pa že pripleše južni veter po zraku. Podí se od cvetke do cvetke, hladno jo po- ljubljajoč. Blagodejno si igra okoli čela sivega orača na polju in mu spre- minja znojne kaplje v hlape, kakor bi mu jih poljubljal raz čelo. Od drevesa do drevesa hiti in pozibava veje njegove.

Mej tem so se oblaki nakopičili v grozeče, kakor gore velike skupine. Solnce je skrilo za njimi svoj obraz.

Temní se. Kar nekak somrak nastaja. Veter prihaja huji in krepkeji. Vedno je tišje in tišje v naravi, le veter se siloma zažene včasih po zraku, pa zopet utihne.

Kmalu začne vztrajno pihati in divjati vihar. V vrtincu vzdiguje listje in cestni prah v zrak, da se kakor oblaki vali po vzdušju. Drevje se upo- giblje in stoka, veter tuli groznejše in groznejše.

Oblaki so zamolklo začrnili. Tu pa tam se že svetlika iz njih. Bliska se! Votlo bobneva od daleč gromenje. Vedno glasneje in glasneje, bližje in bližje.

Oblaki se podé pod nebom in v njih čudno vrši. Sedaj se v najbolj začrnelem zabliška in strela šine iz oblaka v oblak. Vid nam je vzelo. Po ušesih nam šumi ...

Sedaj pa sedaj kaplja kane iz grozečih oblakov.

„Zanesi nam, zanesi Bog,
Otmi nas rev, otmi nadlog!“

S. Gregorčič.

Še jeden blisk, še jeden grom in odprle so se zatvornice neba. Kako to vrši in hrešči, vre, hrumi in čofota!

Tam raz hlev je vzelo slamnato streho. Po zraku frči slama, na tla ropoče raz strehe opeka. Drevje stoče, se vije — — pada ...

Strele se lové in križajo po oblakih. Grom rjuje, kot bi bil sodni dan. Čuj, iz farne cerkve se oglašá zvon! Megli zvoní!

Tedaj pa stoji že družina zbrana sredi sobe in moli za odvrnjenje nesreče.

Še huje je začel rjoveti vihar.

„Oh, saj te kličemo Očeta!“ se glasi mej gromom in bliskom vroča molitev ...

Bog je čul gorke prošnje. Mileje in mileje, blažje in blažje se ulega pokoj po zemlji.

Piš je polagoma utihnil. Grom bobni le od daleč še in poredko. Nevihta je odšla dalje ...

Žejna zemlja se je napojila in ne zija več. Po potih še deró potoki vode, dež ponehava.

Iz hiš se prikazujejo ljudje. Kmalu je vse zopet živo.

Ondi na zahodu so se pretrgali oblaki in solčni prameni so se usuli na zopet mirno zemljo. Sedmerobojna mavrica se je v velikem polukrogu razpela po nebesnem oboku. Vse je živo, veselo, vse prosteje diha in živi.

In ti, mladina?! Če ti zadivja kdaj nevihta v srcu, pazi, da ji bodeš kos, in spomni se: Ondi gori v nebesih se žari tebi solnce sreče, dokler si nedolžna in vesela, zarja ti obeta lepih dni, Bog je povsod tvoj zaščitnik in rešitelj.

Andr. Rapè.

Ko poje zvon.

Ko poje zvon večerni,
Se mi srce topí,
V ljubezni neizmerni
K nebesom hrepeni:

Tje gor, kjer Oče večni
Kraljuje vekomaj,
Kjer bodedo presrečni
I mi živeli kdaj!

Milka Posavska.

